

הירך היה, וכל שבן ירכ שולחכים, וכל דבר חורף למקומו. והקדוש ברוך הוא לא גורע כלום מכל מה שצרכו, ולא רוצה שיתקרב לדורשה חוץ מעמו וגורלו, חלקו ונחלתו. כמו שעשוše הקדוש ברוך הוא לעמלה, כך עוזים ישראלי למתה וכך צרכ לעשות. וכך שניינו, אסיר לישראל לפלת תורה לעובדי כוכבים ומגלות, שפהות (זהלים קמ"ז) מגיד דבריו לעקב ומזרות, דכתיב, (זהלים קמ"ז) מגיד דבריו לעקב וגוי, לא עשה כן לכל גוי וגוי.

ולבן דקהו אותו יעקב ורחה אותו שמואל, שלא היה לו חלק בקדושה. וממושם כך כל שמיירתה השנאה לישראל היה על כך. לבב שחתף עוף טהור מהשוק והביא אותו, וטרם שנשבר בא איש אחד וחטף אותו ממנה, ואחר כך נמן לו עצם נגררת אחת בתי תועלת.

כך לשרו של עשר הוציאו אותו מאומה הבطن, חטפו ממנה את אומה קירך, אמר כה נחנו לו עצם אמת - אומה הבطن ואומה קירך של הסיטה, ולא אחר. זו העצם שנתנו לחلكו ולגורלו וערכה לו. וממושם כך כל דני הקדוש ברוך הוא הם דני אמת, ובמי אדם לא יודעים ולא משגיחים לקדוש ברוך הוא, וכולם בדרך אמת. היא הסטה את עצמה מבעה, כמו שנאמר (משל ב') העזבה אליך נעריך וגוי. אף כה האשה גנון שללה הארץ.

בא וראה, מי שמניא חבר במוינו שעשוše כמעשי בעולם, אוhab אותו וגרבק עמו ועושה עמו טוב. אבל הצד الآخر לא כך; ביןן שמניא מי שעזוב את צד הקדשה של הקדוש ברוך הוא ועושה כמעשי ונתקב בו, אז הוא רוצה לכלותו ולהוציאו מן

דרבן, וכל מלאה אהדר לאטריה, וקידושא בריך הוא לא גרע כלום, מכל מה דאצטיך, ולא בעה דיקרב לקדושה, בר עמיה ועדביה חולקיה ואחסנויותה. כמה דעתך קדשא בריך הוא לעילא, כי עברי ישראל לתפא, והכי אצטיך למופד, והכי תנין, אסיר ליה לישראל, למילך אוריתא לעובדי כוכבים ומזרות, דכתיב, (זהלים קמ"ז) מגיד דבריו לעקב וגוי, לא עשה כן לכל גוי וגוי.

יעל דא דחי ליה יעקב, ודחי ליה שמואל, דלא יהא ליה חולקא (דף קיד"ב ע"א) בקדושא. ובגין דא, כל נטירו דבבו ליישראל, על דא איהו. לכלה דחטייף עופא דכיאמן שוקא, ואיתמי ליה, ועוד לא אחים, אמא חד בר נש וחתפה מגיה, לבתר יהיב ליה חד גרמא גריירא בלא תועלתא.

כך לשרו של עשו, אפיקו ליה מההוא בطن, חטפי מגיה ההוא ירכ. לבתר יהבו ליה גרמא חד, ההוא בطن וההוא ירכ. ולא אחרת. הא גרמא, דקא יהבו ליה לחולקיה ועדביה, וערב ליה. ובгин כה, כל דינין דקידשא בריך הוא דינין דקשות אינון, ובגין גנשא לא ידעין, ולא משגיחין לקידשא בריך הוא. וכלהו בארכ קשות. היא אסתיאת גרמא מבעה, כמה דעתך אמר (משל ב') העזבה אליך נעריך וגוי, אף כה האשה אתה, בגונא דיליה בארכא.

הא חזי, מאן דאשכח חברא כוותיה, דעתך כעובדי בעלמא, רחמים ליה, ואותדבק בהדריה, ועbid עמיה טיב. אבל סטרא אחריא לאו כי, בגין דאשכח מאן דשבק סטרא דקדושה דקידשא בריך הוא, ועbid בעובדי, ואותדבק בה, בגין בעיא לשיצאה ולאפקא